

Rozhodnutí správce daně podle § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb.

Rozhodnutí vydané správcem daně podle § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. [337/1992](#) Sb., jímž je zamítáno odvolání pro opožděnost, je rozhodnutím procesní povahy; to ostatně předpokládá i ustanovení § 49 odst. 3 zákona č. [337/1992](#) Sb., podle něhož v odůvodnění takového rozhodnutí uvede správce daně jen důvody, pro které bylo odvolání zamítnuto, a ostatními důvody ve věci samé se nezabývá.

Rozhodnutí vydané správcem daně podle § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. [337/1992](#) Sb., jímž je zamítáno odvolání pro opožděnost, je rozhodnutím procesní povahy; to ostatně předpokládá i ustanovení § 49 odst. 3 zákona č. [337/1992](#) Sb., podle něhož v odůvodnění takového rozhodnutí uvede správce daně jen důvody, pro které bylo odvolání zamítnuto, a ostatními důvody ve věci samé se nezabývá. Proti tomuto rozhodnutí správce daně je přípustné odvolání (§ 49 odst. 2 poslední věta zákona č. [337/1992](#) Sb.), o němž rozhoduje daňový orgán nejbližšího vyššího stupně; také toto rozhodnutí FŘ, v němž posuzuje zákonnost rozhodnutí správce daně o zamítnutí odvolání pro opožděnost, je rozhodnutím procesním. Soudy nepřezkoumávají rozhodnutí správních orgánů procesní povahy.

Z odůvodnění.

Soud zastavil řízení ve věci odvolání proti vyměřené dani darovací podaného po stanovené lhůtě. Žaloba směřuje proti rozhodnutí FŘ, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí finančního úřadu ve věci vyměření darovací daně z nabytí nemovitostí. Žalobcovo odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím FÚ podle § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. [337/1992](#) Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "Zákon č. [337/1992](#) Sb.") z toho důvodu, že bylo podáno po stanovené lhůtě. Žalobcovo odvolání proti tomuto zamítavému rozhodnutí správce daně bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, který dospěl k závěru, že správce daně právem zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru pro opožděnost.

Předmětem přezkumného řízení před soudem je tedy rozhodnutí FŘ, jímž zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí finančního úřadu, kterým bylo pro opožděnost zamítnuto předchozí odvolání žalobce proti platebnímu výměru o vyměření darovací daně.

Rozhodnutí vydané správcem daně podle § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. [337/1992](#) Sb., jímž je zamítáno odvolání pro opožděnost, je rozhodnutím procesní povahy; to ostatně předpokládá i ustanovení § 49 odst. 3 zákona č. [337/1992](#) Sb., podle něhož v odůvodnění takového rozhodnutí uvede správce daně jen důvody, pro které bylo odvolání zamítnuto, a ostatní důvody ve věci samé se nazabývá. Proti tomuto rozhodnutí správce daně je přípustné odvolání (§ 49 odst. 2 poslední věta zákona č. [337/1992](#) Sb.), o němž rozhoduje daňový orgán nejbližší vyššího stupně; také toto rozhodnutí FŘ, v němž posuzuje zákonnost rozhodnutí správce daně o zamítnutí odvolání pro opožděnost, je rozhodnutím procesním. Obě rozhodnutí (jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí finančního úřadu) byla vydána bez věcné spojitosti s platebním výměrem správce daně, který nabyly samostatné právní moci; tento platební výměr zasáhl sféru žalobcových hmotněprávních práv a povinností; naproti tomu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů o zamítnutí odvolání pro opožděnost se již zabývala jen žalobcovým procesním postavením.

Podle § 248 odst. 2 písm. e) OSŘ soudy nepřezkoumávají rozhodnutí správních orgánů procesní

povahy. Proto muselo být zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí správce daně, jímž bylo zamítnuto pro opožděnost odvolání proti původnímu platebnímu výměru (§ 250d odst. 3 OSŘ); žaloba směřuje proti rozhodnutí, které nemůže být předmětem přezkoumání soudem.

Pokud měl žalobce za to, že odvolání proti platebnímu výměru podal včas, nemohl žalobou napadnout konečné procesní rozhodnutí správního orgánu II. stupně o zamítnutí odvolání pro opožděnost. Měl možnost žalobou směřující proti finančnímu úřadu napadnout samotný platební výměr správce daně, neboť tento výměr by byl rozhodnutím, které zasáhlo do jeho práv a které po vyčerpání řádných opravných prostředků, jež jsou proti němu připuštěny, nabylo právní moci (§ 247 odst. 2 OSŘ). Lhůta dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, kterou k podání žaloby stanoví ustanovení § 250b odst. 1 OSŘ, by ovšem platila i v tomto případě; podle soudní praxe běh této lhůty počíná od okamžiku, kdy bylo žalobci doručeno poslední rozhodnutí, z něhož se dozví, že jeho odvolání je považováno za opožděné, neboť teprve od tohoto okamžiku je mu známo, že vyčerpal opravné prostředky a že původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je považováno za konečné.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Splnění dluhu](#)
- [Daně](#)
- [Insolvence, vylučovací žaloba](#)
- [Insolvence a pojistné na zdravotní pojištění](#)
- [Oddlužení](#)
- [Odměna insolvenčního správce](#)
- [Obtížně ocenitelný majetek](#)
- [Oddlužení](#)
- [Odporovatelnost](#)
- [Incidenční spory](#)
- [Dodání zboží dle zákona o DPH](#)